

Arrest

nr. 188 566 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2016 tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf (type C).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat Y. BI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, die de Chinese nationaliteit heeft, vraagt op 2 november 2016 een visum voor kort verblijf voor de duur van 90 dagen (type C) aan bij de Belgische ambassade te Shanghai, China, met het oog op een familiebezoek.

Op 21 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

(Geconsolideerde versie naar aanleiding van de wijziging van de Visumcode bij artikel 6, lid 5, van Verordening (EU) nr. 610/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (PB L182 van 29.6.2013, blz. 1))

Mevrouw/~~Mijnheer~~ S.J. (...),

☒ De/Het Consulaat Generaal van België te SHANGHAI

☐ De gemachtigde van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

☐ De instanties die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te heeft / ~~hebben~~ 70390

☒ uw visumaanvraag onderzocht

☐ uw visum onderzocht nummer: , afgegeven:

☒ Het visum is geweigerd

☐ Het visum is nietig verklaard

☐ Het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. ☐ is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd
2. ☐ het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
3. ☐ u hebt niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of In de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen
4. ☐ u hebt in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid
5. ☐ u staat in het Schengen Informatiesysteem (SIS) gesignaleerd ter fine van weigering van toegang: deze signalering is ingevoerd door... (naam lidstaat)
6. ☐ u wordt door een of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven In artikel 2, lid 19, van Verordening (EG) nr. 562/2006 (Schengengrenscodel), of de internationale betrekkingen van een of meer lidstaten
7. ☐ er is niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten
8. ☐ de Informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar
9. ☒ uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld
10. ☐ er is onvoldoende aangetoond dat u niet in de gelegenheid bent geweest om op voorhand een visum aan te vragen, hetgeen een visumaanvraag aan de grens zou rechtvaardigen
11. ☐ de houder van het visum heeft om intrekking van het visum verzocht¹

PSN:6754379

Commentaar:

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Andere*

Betrokkene is weduwe en heeft zwakke inkomsten uit een klein pensioen.

Betrokkene levert geen afdoend bewijs van resterende belangen in haar land van origine en biedt daardoor onvoldoende terugkeergarantie."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het "*principe de bonne administration, des principes de sécurité juridique et de légitime confiance et du principe selon lequel l'autorité est tenue de statuer en tenant compte de tous les éléments de la cause*". Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

*"EN CE QUE l'acte querellé, pris à la date du 21/12/2016, fait grief à la requérante qu'il n'est pas prouvé qu'elle quittera les états Schengen avant l'expiration de la validité de son visa et comme autre motivation qu'elle est veuve avec de faibles revenus issu de sa pension, qu'elle ne donne pas assez de preuves d'intérêts restants dans son pays d'origine et donc de garantie suffisante de retour;
ALORS QUE cette décision à l'encontre de la requérante est très subjective au vu de son dossier administratif dont le contenu porte sur les trois demandes de visa de visite familiale;
Que d'emblée, la première demande est cataloguée "visa court séjour sensible";
Qu'actuellement, la requérante en est à sa troisième demande de visa;
Que la première demande, non-complète, de visa court séjour introduite le 19/01/2011 et refusée le 31/01/2011 est motivée comme suit:*

- Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.*
- Ontbreken tenlasteneming conform aan KB van 11/12/1996.*
- Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller chèques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.*
- Betrokkene kan niet aantonen dat de financiële middelen onmiddellijke kunnen worden gebruikt in België.*
- Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkenen geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten, etc ...).*

Qu'une seconde demande complète a été introduite le 27/11/2014 et refusée le 19/01/2015 pour les motifs suivants:

- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld;*

- Betrokkene is weduwe en heeft een bescheiden pensioen;
- Andere: de dochter van betrokkene verbleef tussen 2003-2004 illegaal in België, keerde terug naar China en verkreeg in 2007 een D-visum gezinshereniging met haar echtgenoot. Gezien de voorgeschiedenis van de dochter alsook het socio-economische profiel van betrokkene, biedt zij weinig garantie op terugkeer.
- Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkenen geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten, etc. ...).

Que la dernière demande complète a été introduite le 02/11/2016 et refusé le 21/12/2016;

Qu'il appert donc de son dossier administratif que les deux dernières demandes, quoique complètes, de la requérante, et en particulier la dernière demande, n'ont pas été traitées de manière objective mais bien subjective au vu du passé de la fille de la requérante, établie en Belgique;

Que l'acte attaqué viole les dispositions et principes visés au moyen ;”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enige middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het rechtszekerheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel en uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel ingeroepen wordt. Verzoekster stelt dat er een manifeste appreciatiefout gemaakt werd.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, laat verwerende partij gelden dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen. Zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing werden op afdoende manier geduid, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 32 van de Visumcode. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Er werd geoordeeld dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum niet vastgesteld kon worden. Verzoekster is weduwe, heeft lage inkomsten en een klein pensioen. Ze leverde geen afdoend bewijs van resterende belangen in haar land van origine.

Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de motiveringsplicht voldaan en kan naar het oordeel van de verweerder geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

De verweerder maakt daarnaast niet aannemelijk waarom de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zouden zijn.

Uit artikel 32.1 (b) van de Visumcode blijkt dat een visum geweigerd wordt wanneer er twijfel bestaat omtrent het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Ex artikel 14.1(d) van de Visumcode dient de verzoekster informatie te verstrekken die het mogelijk maakt om haar voornemen om het grondgebied der lidstaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum te beoordelen. “Van een aanvrager van een visum kort verblijf mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het gevraagde visum kort verblijf te verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).” RvV 05 januari 2017, nr. 180365.

Bovendien volstaat de vaststelling dat is voldaan aan een van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32.1 Visumcode om een visumaanvraag te weigeren (RvV 28 november 2016, 178.525).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de informatie die zij verstrekt heeft adequaat is. Zij toont niet aan dat bepaalde elementen of documenten werden veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Het feit dat ze het niet eens is met de motivering, impliceert geenszins dat de algemene

beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden. Gezien uit de documenten die verzoekster heeft voorgelegd kan worden afgeleid dat ze beperkte pensioeninkomsten heeft en weduwe is, is het naar de mening van de verweerder geenszins kennelijk onredelijk om tot het besluit over te gaan dat er een beperkte garantie wordt geboden op terugkeer, zodat op basis van artikel 32.1 (b) van de Visumcode op basis van die vaststelling de afgifte van het visum 'type C' geweigerd kon worden.

Verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, het rechtszekerheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Het eerste middel is ongegrond, het kan niet worden aangenomen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), en naar het feit dat het visum kort verblijf niet kan worden toegekend aan de verzoekende partij op grond van deze bepaling nu zij onvoldoende garanties biedt op een terugkeer naar China na het verstrijken van het beoogde visum. De verwerende partij gaat hierbij in op de verschillende elementen waaruit zij dit afleidt, namelijk het feit dat het gaat om een weduwe met zwakke inkomsten uit een klein pensioen en dat zij geen afdoend bewijs levert van resterende belangen in haar land van origine.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 32 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

"Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;
iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;
iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;
v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;
vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,
 of
b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.
 2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.
 3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.
 De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.
 4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.
 5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening.”

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt blijkt uit deze bepaling dat de vaststelling dat er twijfel bestaat omtrent het voornemen om het grondgebied van België te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum volstaat om het visum kort verblijf te weigeren.

In casu weigert de verwerende partij het visum toe te kennen nu zij geen voornemen kan vaststellen voor het verstrijken van het visum het Rijk te verlaten. Zij baseert zich hiervoor op het feit dat de verzoekende partij weduwe is en slechts zwakke inkomsten heeft uit een klein pensioen en zij verder niet afdoend bewijst resterende belangen te hebben in China.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naast documenten met betrekking tot haar identiteit volgende documenten voorlegde naar aanleiding van haar visumaanvraag:

- Een invitation letter van 8 oktober 2016 van de dochter van de verzoekende partij
- Een uittreksel uit het register van huwelijken met betrekking tot de dochter van de verzoekende partij
- Een attest met betrekking tot de datum van pensionering van de verzoekende partij, namelijk op 31 augustus 2009, waarin wordt aangegeven dat ze begon met werken in 1971 en dat zij apotheker was
- Onvertaalde documenten van de Shanghai Pudong Development Bank
- Een verbintenis tot tenlasteneming van de schoonzoon van de verzoekende partij, die stelt haar ten laste te nemen
- Een attest gezinssamenstelling van 18 oktober 2016 met betrekking tot het gezin van de dochter van de verzoekende partij
- Bijkomende informatie met betrekking tot de berekening van de belastingen van de schoonzoon van de verzoekende partij en de dochter van de verzoekende partij
- Een aanslagbiljet van de personenbelasting en aanvullende belastingen van de dochter en schoonzoon van de verzoekende partij (inkomstenjaar 2014)
- Een “policy schedule” van Alliance China General Insurance Company op naam van de verzoekende partij, deels in het Engels deels in het Chinees

- Een vertaling van de Shanghai Real

Gelet op deze documenten kan de Raad aannemen dat er in casu kennelijke twijfel bestaat omtrent het voornemen om België voor het verstrijken van de termijn van het visum te verlaten. Geen der documenten wijst op een wens tot terugkeer. De verzoekende partij laat na met haar betoog de determinerende motieven van de bestreden beslissing te betwisten en te weerleggen. Het feit dat zij het niet eens is met dit oordeel en meent dat er sprake is van een subjectieve beoordeling van haar dossier, doet geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, die zij niet betwist. Waar zij verwijst naar de weigeringsbeslissingen inzake twee eerdere visumaanvragen, dient te worden opgemerkt dat in zoverre haar betoog gericht is tegen deze beslissingen, dit niet dienstig is nu enkel de beslissing van 21 december 2016 voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Voorts merkt de Raad op dat het de verwerende partij toekomt elke visumaanvraag afzonderlijk te beoordelen, zodat haar niet kan worden verweten niet naar de beslissingen inzake eerdere afgewezen visumaanvragen te verwijzen in de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat zij in het kader van de visumaanvraag van 2 november 2016 die heeft geleid tot de in casu bestreden beslissing heeft verwezen naar eerdere procedures, noch blijkt dit uit het administratief dossier. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid de aanvraag van 2 november 2016 tot het bekomen van een visum kort verblijf met het oog op een familiebezoek te hebben beoordeeld op basis van de elementen die door de aanvrager werden aangebracht, aanvrager van wie kan worden verwacht dat hij alle nuttige inlichtingen verstrekt die dienstig zijn met het oog op het verkrijgen van het door hem gevraagde voordeel. De verwerende partij wijst in haar nota dienaangaande terecht op artikel 14 van de Visumcode, dat bepaalt:

“Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore; d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

(...)”

Verder toont de verzoekende partij niet aan met welke stukken door de verwerende partij geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin toont zij aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij op grond van de elementen verstrekt bij de aanvraag te besluiten dat er niet voldoende garantie werd geboden op terugkeer.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont met haar vage betoog niet aan dat in casu in strijd met het vertrouwensbeginsel zou zijn gehandeld.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN